

Ивтирія на праїна —
 Си окаралъ турска вѣра,
 Турска и джаміа.
 Отидо'е на кадіа
 На кадіа да сѣ судѣтъ.
 Судѣ му дойде краль Матліу,
 Да сѣ турчитъ, да сѣ бесить,
 Или да сѣ въ оганъ горить.
 Тога велить краль Матліа:
 „А егиди до три Турци!
 Ясѣ ке ви сѣ мило молямъ,
 Віе мене да пущите,
 Да си одамъ дури дома.
 Ясѣ си имамъ до три сестри,
 Да опитамъ мой-те сестри;
 Како ке ми изанъ да'ѣтъ
 Така джевапъ да ви да'амъ;
 Али да ме потурчите
 Али да ме обесите,
 Али да ме изгорите.“
 Го пушѣа до три Турци,
 Си отиде дури дома
 При свои-те мили сестри:
 „Мори сестри, мили сестри!
 Ке ви кажа мой-те мъжи;
 Що си пойдо'ѣ на меана
 Со три Турци Анадолци,
 На яденѣ, на піенѣ
 Ми фарлѣ'е ивтирія,
 Сумъ окаралъ турска вѣра
 Турска вѣра и джаміа;
 М' однесо'е на кадіа
 На кадіа да ме судѣтъ.
 Судѣ ми даде да ме турчѣтъ,
 Судѣ ми даде да ме бесѣтъ.
 Али да ме в' оганъ горѣтъ;
 Учете ме що да чина!“
 И му велить постара-та:

„Море брате, мило брате!
 Ни беси сѣ, ни гори сѣ,
 Туку, брате, потурчи сѣ,
 Сестри брата да имаеъ.“
 И му велить постредна-та:
 „Ни турчи сѣ, ни гори сѣ,
 Туку, брате, обеси сѣ.“
 И му велить наймала-та:
 „Ни беси сѣ, ни турчи сѣ,
 Туку брате изгорисе;
 Колку оганъ ке завалѣтъ,
 Колку тебе да те фарлѣтъ,
 Ке дойдима 'си три сестри,
 Вишни бога ке молиме,
 Дробни сѣлди ке рониме,
 Да повеить силенъ ветаръ,
 Да заросить ситна роса,
 Да потечить силенъ порой,
 Да угаснить силенъ оганъ,
 Ти да брате куртулисашъ,“
 Како сестра го научи,
 Така брате ъж почула;
 И имъ рече на Турци-те:
 „Ни сѣ турчамъ, ни сѣ бесамъ,
 Туку въ оганъ ке сѣ горамъ.“
 Завалѣ'е силенъ оганъ,
 Го зедо'е краль Матліа,
 Да го фарлѣтъ въ силенъ оганъ.
 Колку въ оганъ да го фарлѣтъ,
 Му дойдо'е 'си три сестри,
 Вишна бога помолиле,
 Дродни сѣлди зарониле.
 Ми повеа силенъ ветаръ,
 Ми зароси ситна роса,
 Ми потече силенъ порой,
 Силенъ оганъ ми угасна,
 Куртулиса краль Матліа.